

Amikor találkozott a tekintetünk, szó szerint azt éreztem, hogy egy rakás pillangó repked ezerrel a hasamban. Nick szeme tágra nyílt, amint meglátta a ruhámat... A mindenségit...! Nick szmokingban.

Nehogy valami örülségre ragadtassam el magamat, hátat fordítottam, és a lenyűgöző parkot, a fényeket és az újságírókat kezdtem el bámulni. Vajon ő az a híres műsorvezető? Ő meg nem az a híres színész, aki az új Spielberg-filmben kapott szerepet?

Néhány perc múlva megéreztem a teste melegét, és minden porcikám beleremegett, amikor a zakója a derekamat súrolta. Will és anyám pont előttünk állt, és a szemük rögtön az új vendégre tévedt.

– Szervusz, fiam – szólt oda Will futólag, de egy fotós csaj odalépett hozzá, és mondott neki valamit. Anyám kényszeredetten rámosolygott Nickre, aztán ő is a nőhöz fordult, aki elmagyarázta neki, hogyan zajlik majd a fotózás.

Még mindig a parkot bámultam. Eközben Nick némán, a válamtól a csuklómig végigcirógatta a bőrömet, nagyon finoman, elképesztő érzékien.

Odafordultam hozzá, mert a pillantásommal jelezni akartam, hogy azon az estén jobban jár, ha békén hagy: se cirógatás, se összevillanás, se csók, meg semmi ilyesmi. De amikor megfordultam és megláttam közelről, szemtől szemben, egyszerre elakadt a szavam, mert jobban nézett ki, mint valaha.

Nem szólalt meg, ám a tekintete mindent elárult. Úgy éreztem magam, mintha öt másodperc alatt levetkőztetett volna, mintha azzal, hogy a pusztá tekintetével végigpásztázza az egész testemet, fizikailag éreztem volna az érintését a bőrömön, a nedves, finom ajka simogatását a testem minden egyes négyzetcentiméterén.

Istenem, hagyd abba, hagyd abba, most ne gondoldj erre!

Némán lehajolt hozzám, és megpuszilta az arcomat.

Egy pillanatra lehunytam a szememet, és magamba szívtam az ismerős illatot, amibe némi dohányszag is vegyült. Vajon azért gyújtott rá, mert ő is olyan ideges, mint én?

– Gyönyörű vagy – suttogta a fülembe. Aztán elhúzódtott tőlem, és úgy tett, mintha mi sem történt volna.

Elment mellettem, és odalépett az újságírókhoz. Csak álltam ott, megbabonázva, és követtem a tekintetemmel. Miközben kérdések tömkelegére válaszolgatott, én távolról figyeltem. Ahogy mozgott, ahogy azokkal az emberekkel társalgott, akik kíváncsiak voltak a Leister fiúra, az a magabiztosság minden egyes mozdulatában...

Néhány pillanatra félrevonult az újságírók hadától, és belezett a mobiljába. Abban a pillanatban az enyém rezgett.

Nick elsüllyesztette a telefonját, tovább válaszolgatott a kérdésekre, az apja pedig odalépett hozzá, így ők ketten kerültek a kamerák keresztútjába.

Ránéztem a mobilom képernyőjére.

*Olyan lassan hámozom majd le rólad azt a ruhát, hogy
ez lesz életed leghosszabb és leggyönyörűbb éjszakája.*

Buja forróság járta át a testemet a lábamból kiindulva, majd az egész az arcomon landolt. Körülnéztem, és abban reménykedtem, senki nem vette észre, hogy szavai és a pusztja jelenléte milyen hatással van rám.

Végre beléphettünk a szalonba, ahol a pincérek gyönyörű üvegtálcákon pezsgőt és aperitivet szolgáltak fel. Ahogy alaposabban körülnéztem, megláttam, hogy minden kristályból van, és gyertyák... igen, gyertyák és sápadt fényű, fehér égők százai hívogatták az embert, hogy vegyüljön bele a tömegbe, beszélgessen, és adja át magát egy felejthetetlen este élményének.

Nicknek kapóra jött a mozgólódás, így titokban odasomfordált hozzám.

- Tetszett az ajándékom? – kérdezte. Lelépett az újságíróktól, és odaállt mellém.

Úgy éreztem, el kell tűnnöm onnan. Megfogadtuk, hogy helyrehozzuk a dolgainkat, ha onnan elszabadulunk, és azt akartam, hogy a lehető leghamarabb véget érjen az az este.

- Nem kérek ajándékot, Nicholas. Azt akarom, hogy legyen vége ennek az estének, és elfelejtsem, hogy egy egy másik lánnyal jöttél ide.

Felsőhajtott, felém nyúlt, hogy megcirógasson, de hirtelen eszébe jutott, hogy nem szabad. A keze ökölbe szorult és megállt a levegőben. Elfordítottam a tekintetemet, mert nagyon ideges lettem.

- Én leléphetek innen a fenébe, Noah. Képes lennék rá. Legszívesebben most rögtön beletúrnék a hajadba, és addig csókolnálak, amíg el nem áll a lélegzeted... Csak egy szavadba kerül, és megteszem...

Ráharaptam az ajkamra, mert jól tudtam, hogy tényleg képes lenne rá. Ha megkérném, ha elmondanám neki, milyen nehezemre esik túlélni azt az estét, örömmel megtenné.

De Will kifejezetten azt kérte, hogy jelen legyünk, azt pedig semmiképp nem akartam, hogy a szüleink még jobban kiakadjanak ránk.

- Jól vagyok – nyugtattam meg, de abban a pillanatban iszonyúan vágytam arra, hogy odalépjek hozzá, és szorosán átöleljem. Nagyon hiányzott. Hiányoztak a közösen átélt élmények, a simogatások, a csókok, hiányoztak a Nick-és-Noah-pillanatok. Az a két hét túlságosan hosszúvá nyúlt, a múlt éjjel pedig nem volt elég arra, hogy felfrissítsük az emlékezetünket, és egyszer és mindenkorra helyrehozzuk a dolgainkat.

Megláttam, hogy pár méterre tőlünk anyám bennünket figyel. Elég nagy feltűnést kelthetett a viselkedésünk. A franca! Minden, tényleg minden szem Nickre szegeződött.

- El kell tűnnöd a közelemből. Mindenki minket bámul, és

a legkevésbé sem szeretném, hogy ennek az egésznek végül ne legyen semmi értelme.

Nicholas óvatosan körbepillantott, majd mélyen a szemembe nézett.

– Csak pár óráról van szó. Aztán ígérem, a tiéd leszek testben és lélekben... aztán minden újra olyan lesz, mint régen.

A szavai néhány végtelennek tűnő pillanatra megrekedtek a levegőben.

Aztán minden újra olyan lesz, mint régen.